

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1352 6 tháng 6 năm 2021

Thanh Diệu

*Thanh diệu triển miên vẫn thực hành
Buồn vui lẫn lộn vẫn quân bình
Vượt qua đời đạo tùy duyên thức
Thiên hạ trầm ngâm tại nơi mình*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1995

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Tại sao bản thể của loài người phải ăn mới sống?
- 2) Nhìn mặt làm sao hiểu được tâm người?
- 3) Làm người ai ai cũng muốn đẹp nhưng tâm không đẹp tại sao?
- 4) Lãnh vực nào ổn định nhất?
- 5) Tại sao có rất nhiều người tưởng nhớ đến Bé như bậc Thầy thương kính?
- 6) Loài người học những gì trên mặt đất?
- 7) Tại sao không khí có nơi nóng nơi lạnh?

1) 13-03-95

Hỏi: Tại sao bản thể của loài người phải ăn mới sống?

Đáp: Thừa loài người vừa ăn vừa học thì tâm thức mới được tiến hóa và dứt khoát. Cộng đồng Nhơn sanh chỉ có thực hành tam đại sự ăn ngủ và bài tiết, đó là luật tiến hóa của vũ trụ mọi người đã và đang làm. Biết được luật của vũ trụ thì mới thấy rõ diện năng của vũ trụ quang đang làm việc hỗ trợ và xây dựng cơ đồ tâm linh của mọi người. Qua cơn khảo đảo của tình đời thì tâm linh mới có cơ hội tiến hóa

Kệ:

*Sống lâu học hỏi chơn hòa tiến
Cảm thức trần gian tạo não phiền
Duyên nợ tình đời nặng trước ô
Tự mình giải nghiệp chẳng lo phiền*

2) 14-03-95

Hỏi: Nhìn mặt làm sao hiểu được tâm người?

Đáp: Thừa nhìn mặt của chính họ mà chứng minh tâm đã được trở về với tự nhiên và hồn nhiên, tức là tâm thiền lành không nở hại người, dễ tha thứ và thương yêu hơn

Kệ:

*Khai tâm chẳng có u buồn tủi
Thức giác tâm tu chẳng nhục tội
Chánh pháp đang hành tâm được độ
Minh tâm kiến tánh chẳng buồn vui*

3) 15-03-95

Hỏi: Làm người ai ai cũng muốn đẹp nhưng tâm không đẹp tại sao?

Đáp: Thừa làm người ai ai cũng muốn vui tươi và đẹp, nhưng hiểu được sự sanh tồn của chính mình cho nên ham sống không tâm, chỉ hướng về của cải và vật chất, giành dụm tiền bạc nhưng phá hoại tâm linh, hướng về dục cơ tạng yếu dần, linh khí không còn, chỉ chờ già chết mà thôi

Kệ:

*Vị trí tâm linh tự thả trôi
Không còn sáng suốt lại lồi thối
Bấn loạn không hành tâm chẳng trụ
Tạo mê ảo ảnh khó vun bồi*

4) 16-03-95

Hỏi: Lãnh vực nào ổn định nhất?

Đáp: Thừa lãnh vực thanh tịnh là lãnh vực ổn định và trật tự nhất, nhìn xem ánh của đèn điện, có phải nhờ trật tự mà hình thành không? Tâm người cũng có thể tiến vào lãnh vực thanh tịnh và sáng suốt

Kệ:

*Vui buồn cũng tại ý thân tâm
Sáng suốt minh tâm giải được lăm
Thanh tịnh tự dời tâm động loạn
Nhìn xem hiểu được trí cân phân*

5) 17-03-95

Hỏi: Tại sao có rất nhiều người tưởng nhớ đến Bé như bậc Thầy thương kính?

Đáp: Thừa những người thương nhớ Bé, là họ muốn theo dõi hành trình tiến hóa của Bé, muốn lập hạnh như Bé, nghèo mà đi khắp thế giới chỉ đường lối căn bản sức khỏe và tâm linh, tình bạn cao đẹp, bằng lòng tự cứu và ảnh hưởng người kế tiếp, từ lời nói cho đến hành động, không chia rẽ và ám hại bất cứ một ai

Kệ:

*Trì tâm tu luyện tự phân bài
Tu tiến qui không rõ một hai
Quý Trời quý Phật tâm tự thức
Chẳng còn mê loạn chẳng còn sai*

Hỏi: Thiên hạ đồn Bé chuyên môn cờ bạc và sống với gái có không?

Đáp: Thừa Bé mang xác làm người là đã và đang cờ bạc, trong sự kích động và phản động của hoàn cảnh của cuộc sống. Nếu không am hiểu lấy chính mình thì không bao giờ tiến, tâm thức càng ngày càng lụn bại, bày ra bùa này pháp nọ để tự chống trả, cuối cùng mất tất cả sự thanh cao của chính mình, tưởng lầm là chề đời, thực hiện đạo pháp, quên mình đã nhờ đời động loạn mới thấy giá trị của sự thanh tịnh mà tu. Duyên lành được sống với sự tôn kính quý thương, chứng minh từ trường của người đã và đang phục vụ về tâm linh có kết quả, chuyện không hại và thật sự tiến hóa, khai triển kinh vô tự, điện năng thần kinh khối óc được thoát tục thì mới thật sự tu tiến. Còn mưu đồ tìm nhánh không tìm gốc thì sẽ mang bệnh chết thương mà thôi, Bé chỉ biết hành đời đạo song tu, chứ không chịu phê bình người khác mà không tu

Kệ:

*Cơ hình đã sớm dự trù tiến
Tự thức tâm linh chẳng cảm phiền
Tiếng đời để đó tâm không động
Sống vui thanh tịnh chẳng lo phiền*

6) 18-03-95

Hỏi: Loài người học những gì trên mặt đất?

Đáp: Thừa loài người đã và đang học nguyên lý có có không không mà tự tiến, không có sự phụ trên đời này bằng tâm tự thức. Sau khi tâm đặng chạm, tình đời đen bạc và tự tiến, chỉ có tu thiền sớm hiểu được nguyên lý của cuộc sống thì mới bắt đầu bước vào đường đạo và hiểu được điển giới là gì?

Kệ:

*Biết mình đang học đang phân thi
Các giới chung nhau tiên kịp kỳ
Thi thố tại đời trong một kiếp
Tâm thành tự đạt chẳng còn nghi*

7) 18-03-95 (bis)

Hỏi: Tại sao không khí có nơi nóng nơi lạnh?

Đáp: Thừa đất có nơi thấp nơi cao, người có tánh nóng tánh nguội, tương đồng với sự chấn động của càn khôn vũ trụ, hiểu được nguyên lý này thì tâm thức cởi mở hơn, bớt sự động loạn và tranh chấp vô lý, có thể ý thức mọi việc rõ ràng hơn

Kệ:

Ý thức khai thông chẳng giận hờn
Hướng tâm thanh tịnh tiến từ con
Khai thông trí tuệ qui đường đạo
Tự thức duyên lành chẳng thiệt hơn

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Trời Chuyển

Chuyển thông thiên địa qui tòng
Nắng mưa Trời chuyển một vòng khai thông
Nhìn xem định luật hóa công
Phân minh rõ rệt từ trong ra ngoài
Khai thông Tứ Quý thị oai
Bốn mùa rõ rệt Trời sai người làm
Tự mình cảm thức lòng tham
Đi ngoài trật tự khó cam hiểu tình
Nắng mưa sấm sét âm thịnh
Qui về một mối chơn tình Trời ban
Đêm ngày Nhật Nguyệt sáng ban
Tì quang sáng chói tâm an sống đời
Thức tâm tu tiến hợp thời
Trời ban tình đẹp nghỉ ngơi điều hòa
Chẳng còn lý luận gần xa
Tự mình cảm thức chan hòa tình thương

Vĩ Kiên

THIỀN CHUNG TẠM BIỆT

Melbourne, ngày 20, năm 1984. *(tiếp theo)*

Cho nên, ngày Đại Hội là ngày huynh đệ trao đổi, bàn bạc, để xem thực chất của mọi cá nhân. Đó là tài liệu quý báu, đó là cuốn kinh vô tự chúng ta ôm lấy trở về địa phương mà nằm đó suy xét : hành động người này, hành động người kia, hành động người nọ ; tâm thức người này, tâm thức người kia, tâm thức người nọ ; cũng quy về một con đường tu tự giác, mới thấy rõ cơ Quy Nhứt Bề Trên đã chuyển cho chúng ta được có cơ hội tương hội trong tình cảnh thâm tình huynh đệ, tỉ muội, biết Hồn, biết Vía, chịu trở về với thanh cảnh căn bản của chính mình ; nhưng mà thiếu hành, thiếu dừng mà thôi !

Vậy thì làm thế nào để đạt được hành, để dừng ? Cho nên, chúng ta siêng năng, thường nhật chiến thắng cái bản chất lười biếng sẵn có : biện hộ điều này, biện hộ điều kia, biện hộ điều nọ là lười biếng mà thôi ; lý lẽ này, lý lẽ kia, lý lẽ nọ là lười biếng mà thôi ! Cho nên, chúng ta cầu xin Ôn Trên xuống ; những vị cao siêu Bên Trên xuống chỉ có rày chúng ta mà thôi ; không biết nói gì hơn. Vì sao Người rày chúng ta ? Người muốn chúng ta thức tâm buông bỏ tất cả sự cố chấp ham muốn đó để trở về với Người ; chớ không phải có ác ý đè bẹp chúng ta. Nhưng mà phạm tánh để đối đãi ngược, ngược ngạo, nói : “Đây là tà ; đây là ma ; đây là quỷ” mượn cơ hội chửi chúng ta ; đó cũng là cái ý nghĩ phạm thượng trong hành giả Vô Vi vì không hiểu ; Bề Trên rất đau xót ; nhưng biết làm sao ?

Đối với người chịu đi, chịu trở về Nguồn Cội, rung động trong tâm hồn của nó, nó thấy nó vắng Cha nó, vắng Cha yêu quý nó từ bao nhiêu kiếp, vắng đấng Mẹ hiền từ bao nhiêu kiếp, lưu lạc tha phương cầu thực ; nó đau khổ vô cùng, rồi nó bơ vơ : nó đang bị nghiệp duyên, nó đang bị nhồi quả, nó đang bị vầy xéo trong cảnh xấu xí luôn ; nó đang thoái bộ, không tiến : chống ông Trời mà không biết giá trị ông Trời ; làm sao chống được ? Chống một vị Tiên, mà không biết giá trị của một vị Tiên ; làm sao chống ? Chống một vị Phật, mà không biết giá trị của một vị Phật ; làm sao chống ?

Chúng ta ở thế gian chống một con người, chúng ta phải dùng biết bao nhiêu tâm lý để chống ; nhưng mà rốt cuộc cũng chống không được ; huống hồ gì chống một vị Tiên, vị Phật ; thậm chí đi chống con ma nữa, càng nguy hại ! Chống cái phần vô thức thì trở lại chỉ hại cho ta mà thôi ; nếu chúng ta là chống một vị hữu thức, mà chúng ta tự đi tìm hữu thức, thì cái hữu thức sẽ độ chúng ta ; chống ông Trời, biết tu để đi tìm ông Trời, thì ông Trời lúc nào cũng giúp đỡ chúng ta có ngày hội ngộ ; chống ông Phật, mà chúng ta cố gắng tu để ta đi gặp Ngài, nhất định có một ngày nào chúng ta sẽ gặp.

Cho nên, hành giả, trong một cuộc hành trình xa xăm, bao nhiêu chuỗi ngày đã ly biệt, ngày nay muốn có cơ hội tái hợp, đâu có mong mà được ! Phải hành ; phải đi ; phải trở về ! Không trở về, không sao được hết ; cho nên, bắt buộc phải thực hành.

Trong mấy ngày Đại Hội, chúng ta đàm đi, đàm lại, cũng đòi hỏi sự thực hành : chúng ta đã chung dùng bữa chay thanh đạm, công lao của biết bao nhiêu chúng sanh đã đóng góp cho chúng ta từng cọng rau, miếng cơm, miếng muối, gia vị, để cho chúng ta được tận hưởng ; biết bao nhiêu công lao ; chúng ta ăn bữa ăn mà không biết ý nghĩa của bữa ăn và không hòa tan trong ý nghĩa đó, và không ôm lấy tình thương sống động đó về với chúng ta, an ủi chúng ta từng giây phút làm cho chúng ta âm no, thức tâm, sung sướng, nhẹ nhàng ! Chúng ta nên ôm lấy nó, giữ lấy nó, thì cái hạnh cao siêu chúng ta sẽ có cơ hội vun bồi. Một cử, một động của chúng ta đều là do Bề Trên ân ban và sắp đặt cho chúng ta thấy càng ngày càng rõ rệt hơn con đường đi thanh thoát nhẹ nhàng nếu chúng ta hòa tan thông cảm với mọi giới. Chúng ta hạn

ngịch thì chúng ta thấy nặng rõ ràng : tâm thức nặng, đầu óc không minh mẫn, đi đứng không yên, lăn quăn trong cái chỗ, kêu bằng bất mãn, thì không bao giờ tiến. (còn tiếp)

Đề tài suy gẫm

Tu và hưởng thụ khác nhau không?

Đức Thầy : Bây giờ nói : “Ồ, ông Tám, ông nói ông tu rồi, ông enjoy, ông khỏe ! Vậy chớ, tôi uống whiskey, tôi enjoy không ?” Same ! Cũng giống nhau ; phải không ? “Tôi hút thuốc, tôi enjoy không ? Tôi dẫn, cặp cô bồ đi chơi ngoài phố, tôi enjoy không ?”

Nhưng mà, cuối cùng, “Bệnh hoạn tôi gánh !” Phải thấy chỗ đó !

“Mỗi ngày, tôi uống whiskey, tôi enjoy mà ! Mà mỗi ngày ông Tám cứ Soi Hồn, làm Pháp Luân thôi à ; mà ông Tám ông nói : Ai enjoy ? Bây giờ, tôi với ông Tám so sánh : Ông Tám cứ Soi Hồn, làm Pháp Luân ; tôi, mỗi ngày cứ uống whiskey, dẫn con gái đi chơi ! Cuối cùng, thằng nào vô nhà thương bệnh nặng nhất “Coi hai thằng, thằng nào bệnh nặng nhất ?” Đó ; mình cứ làm ; mình nghiên cứu ; sự thật nó như vậy !

Thì đăng này người ta hít cái nguyên khí của Càn Khôn Vũ Trụ để hỗ trợ cho cơ tạng mạnh mẽ, người vui tươi, không có thù hận, biết tha thứ và thương yêu ; mặt mày họ tươi tắn : làm được một điều lành, cái mặt nó vui ; Còn đăng kia là, ra nhậu, “Trời ơi, bữa nay tôi đo ván rồi, thua thằng đó rồi !” Đã đo ván là ngũ tạng hư hết rồi, thần kinh hư hết rồi ; không có biết ! Bị đo ván mà ; không biết !

Rồi “Tối nay tôi chiêm được cái cô đó, rồi tôi ngủ một đêm, là tôi bơ phờ hết rồi ; không có phát triển được ; cái tâm tôi không có yên !” “Mà ông già kia ông ngồi ở nhà, ông cứ làm bao nhiêu công chuyện, mà ông thấy cái tâm ông yên. Vậy tôi đi con đường nào ? Tôi tìm con đường yên tôi đi ; vì tôi xuống đây tạm, học hỏi, học cái dừng để thăng hoa : nhẹ làm Trời, nặng làm Đất ! Mà tất cả tâm hồn tôi đều nặng, thì chừng nào tôi mới về Trời ? Tôi biết xuống đây tạm rồi, không lý tôi xuống Địa Ngục nữa à ? Tôi có trí khôn, tôi xuống Địa Ngục à ? Thọ khổ thêm một lần nữa à ?”

(Tất niên Mậu Thìn 5/2/89)

Thông báo video & Audio Tuần Lễ 23, 06-06-2021

- Bảng chung thiền bạn đạo các nơi : [Tham Tiền](#)

https://youtu.be/X_xNuFYCiek

- Ban video xin được giới thiệu tới Quý Vị video tuần này:

Phải thực hành để rõ thực chất của chính mình - Đức Thầy giảng tại nhà b/đ Los Angeles 10-7-1982

<https://youtu.be/9o0S75MApjw>

- Radio Nam California tuần này.

<https://youtu.be/YDrE3rZ5Eb0>

- Một tuần nghe một bản nhạc: Bạn Ơi

<https://youtu.be/Xpbv1GBOpM>

Ban video kính mời

M, ngày 7-7-1993

Kính thưa Ân Sư,

Trước hết chúng tôi, anh Vinh, cô Suong, bạn đời của tôi và tôi thành tâm cầu xin Bồ Trên ban ơn phước cho Ân Sư được thêm nhiều sức khỏe để đi - dặt các đạo tâm trên đường trở về nguồn cội còn rất nhiều chông gai, cảm bấy.

Kể đến chúng tôi xin gởi Ân Sư cho chúng tôi được tiếp tục gởi Ân Sư bằng Ông Tâm đến từ lòng trước sau như một.

Hôm nay tôi có 2 vấn đề xin Ông Tâm hộ trì cho tôi được thân tâm an lạc, vững bước trên đường giải thoát:

1/- Nhạc phụ của tôi, suốt gần 50 năm tu học, buồn bỏ tất cả sự đời, theo rất nhiều pháp môn. Sau cũng gặp được Ông Tâm, kể đến Bây Lũ. Cho đến ngày nay, mặc dầu người hát thì chỉ công phu, tâm tánh vẫn không thay, người lái, còn khó khăn hơn. Người mang chúng tôi là tham tiền, xách bị ra ngoại quốc cầu xin, bắt hiệu, bỏ cha ở lại quê nhà, không ai phục vụ, sầu - khổ.

Thật vậy, khi chánh quyền Cộng-Sơn chiếm miền Nam, tôi bị đi cải tạo, tôi rất mất sạch. Chúng tôi bị coi là tay sai của thực dân, nên không còn chỗ đứng trong xã hội mới, không được kể sinh nhai đến mười sông. Đến lúc tại chánh Kiệt quê, thì được Ông Trên ban phước, đem chúng tôi qua đất Pháp. Về xứ người tuy vẫn còn khó khăn, phải chật một hi-dong

để có dư, gởi về phụ giúp gia đình cho nhọc nhằn của lời ăn tâm tu học.

Hôm tết, tôi có về thăm nhà, thì bị nhọc nhằn tôi là mường một lần. Kêu chúng tôi phải mau trở về lo mua bán, làm ăn, có tiền để phụ vụ và báo hiếu.

Tôi nghĩ trong xã hội công-Sân, muốn làm ăn có tiền phải lưu manh, móc ngoặc, xảo trá. Muốn có tâm hướng thiện thì không thể nào chấp nhận điều đó được. Hôm nào, nếu trở về với hai bàn tay trắng, lấy gì để kinh doanh.

Vì các lý do trên, chúng tôi thành Khẩn xin ông Tâm và lòng Hương nhọc nhằn tôi là nhiều năm trị chí công phu, có ít lời cho người tình tâm, giao nộp, đừng mang quá nhiều hành trang khi muốn trở về nguồn cội. Như ông Tâm nhiều lần nhắc nhở cô đạo Tâm đến thì gần với hai bàn tay không thì khi trở về cũng phải với chí không.

Việc này, tôi kính xin ông Tâm không nên cho nhọc nhằn cũng như bạn đời của tôi biết là tôi thành Khẩn xin ông Tâm khuyên giải, vì nhọc nhằn của tôi không muốn cho bất cứ ai, biết rằng ông theo pháp môn của chú Bối Lữ, còn bạn đời của tôi, vì thương cha nên không muốn phiền lòng cha.

27- Vì kinh tế gia đình, chúng tôi phải ra đi, bỏ cha già, con nhỏ, cháu dại ở lại quê nhà, ruột đứt từng đoạn. Trên đất Pháp, nhờ tôi lui với bạn đạo, nên trong những lúc thảnh thơi & thơi, tâm được tương đối an lạc, nhưng không ngày nào chúng tôi không nghĩ đến việc

làm sao có được một số vốn để trở về quê hương. Có lẽ được như vậy, tâm thần chúng tôi được hoàn toàn an vui, ra vào tại tại, không phải lo kinh doanh, làm giàu, vì được sống sum họp gia đình, giúp đỡ con, cháu, giúp đỡ cha mẹ để người không còn bận tâm đến việc con phải báo hiếu, có lẽ người sẽ tu tiến mau hơn.

Vì lẽ trên, chúng tôi kính xin ông Tâm cử lòng hương hộ trì, hướng dẫn chúng tôi phải làm thế nào để thực hiện được sở nguyện của mình.

Vốn không có, tôi mua bán cũng không nên đánh mồi tiền mua một tấm vé số; ước mong được một số tiền để về quê hương công dưỡng dục của cha mẹ.

Chúng tôi xin ông Tâm hoan hỷ nhận lời tạ ơn của chúng tôi.

Kính thư,

A V C.

T.B. - Từ ngày ông Tâm này: Đứng đi chơi nước, hay trở về lo tu học (lúc đó, trước giải phóng, tôi thường đi trông bán thẻ, và có lúc bay lên lưng trên ngọn cây) Từ đó, tôi không còn xuất đi nữa, nhưng tâm trí, tất yếu của giảm dần một cách tự nhiên. Không còn gò ép.

Reunion, ngày 30 tháng 8 năm 1993

Kính gửi anh C ,

Tôi đã nhận được thư anh đề ngày 7/7/93, được biết tâm trạng anh đang mang nghiệp hiếu nghĩa ở trần gian.

Người tu Vô Vi phải tự dứt khoát thất tình lục dục nhân duyên, đó là tôn trọng luật tiến hóa của Trời Đất. Tâm làm thân chịu ; khi tu phải có lập trường, nếu tu mà nay đạo này mai đạo khác là chỉ tạo ra sự chậm trễ cho chính mình. Khi chết thì phần hồn sẽ không được thanh thân. Còn ở thế gian thì tâm làm thân chịu, duyên nào nghiệp nấy. Tu Vô Vi là tự khử trước lưu thanh, cần mẫn dầy công thì mới đạt được ánh sáng hồn nhiên, nhiên hậu mới có cơ hội hội nhập vào khối đại bí của Trời Đất - không còn oán trách một ai nữa, cậm cù lo tu là đúng pháp. Tất cả pháp môn tại thế cũng phải hướng về Trời mà suy luận, chứ không phải quảng cáo như món hàng đang bán tại chợ.

Hành giả phải tự hành tự tiến với một lập trường dứt khoát, thì may ra mới môn được một phần duyên nghiệp tại trần gian. Tu mà chạy đông chạy tây, tức là chỉ giam mình trong khúc quanh co mà thôi. Tu là phải biết khai thác khối óc sáng suốt của chính mình, hòa với vũ trụ quang để tiến hóa. Không nên ỷ lại nơi Ông Thầy này hoặc vị Phật kia mà làm cho mình mất cơ hội tiến hóa đến cõi vô sanh bất diệt.

Nếu muốn tu Vô Vi , anh phải dùng mãnh trí chí tham thiền nhập định thì mới có cơ hội trở về với sự tự nhiên và hồn nhiên xưa xưa, sẵn có. Tu về Vô Vi tùy duyên mà phát triển, lúc nào cũng hợp thời, chứ không lạc hậu như các môn phái khác. Lập trường rõ rệt, tâm làm thân chịu, chẳng có than vãn bất cứ một ai, thì mới tiến hóa hợp thời được. Tôi vẫn đã và đang tu như anh, không giờ phút nào lãng quên, đó mới chính là hành giả VôVi. Tuy tôi không tiền bạc cũng như anh, nhưng nhờ lập trường dứt khoát, và sự thực hành độ tha tại thế, tôi mới có duyên may đi đây đi đó. Cuộc sống lúc nào cũng bình an với tinh thần phục vụ không bao giờ thay đổi.

Chuyện kiếm tiền là cạm bẫy của nhơn gian. Khi bước vào đó, anh sẽ mất đi tính chất tự nhiên. Khi đó anh làm sao sáng suốt được mà báo hiếu? Muốn báo hiếu, thì cần lo tu ngày đêm, lúc đó những người liên hệ về gia cang với mình mới có dịp thăng hoa, đó là cơ duyên báo hiếu. Tiền bạc không đi vào đâu, mà còn mang họa nữa là khác. Cứ lo tu để phát triển tâm từ bi thì mới thấy rõ hiếu nghĩa là gì sẽ tự dứt khoát nghiệp duyên mà tiến hóa.

Kính chúc anh chị vui khỏe và tâm thân an lạc.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng,

Chẳng Chịu Xài...?

...Cớ sao có pháp chẳng chịu xài?
Soi hồn tìm kiếm chỗ huyền khai.
Ngó ngay chỗ ngó tìm căn tịnh,
Nhìn thấu chỗ nhìn khá khen ai...!

Ai khen! Mình kiếm giữa đêm sương,
Tịch tịch miên trường nạp khí dương.
Rủi rui trung tìm đường lạnh hạt,
Chuyển thường khí điên khởi triều ngưon.

Triều ngưon ngủ khí định sơn căn,
Lục tự lần theo ý tứ dần.
Nê hườn như tỉnh như mê trụ,
Ấy thiệt người tu chớm định hoàn.

Hoàn định mơ màng lúc khứ lai,
Ý niệm lần theo khí ngắn dài.
Tâm vô đãi cảnh, lai vô ảnh,
Tánh tình huyền mộng, khứ trần ai...!

Trần ai thế nguyện lúc sanh tiền,
Dũng chí cùng nhau giải nghiệp duyên
Đã lỡ cùng thuyền xin nán lại,
Bãi cầu xin giải mối hiềm riêng.

Hiềm riêng vì bởi chẳng lo tu,
Luận lý hùng tranh tạo diếc mù.

Hay gì moi móc tìm sanh sự,
Tưởng rằng tài giỏi hóa ra ngu.

Ngu ra đạo đức ấy ngu hiền,
Ngu mà tạo nghiệp khổ triền miên.
Cái giá khổ sâu là giá buốt,
Số tiền oan nghiệt ấy tiền khiên.

Tiền khiên hiển lộ nghiệp căn xưa,
Tự biết ăn năn mới thượng thừa.
Nửa bước trần gian còn vướng nợ,
Một đời oan trái thấy rồi chưa?

Chưa rồi phải biết sớm lo lường,
Tắc lòng thành thật chớ khấn trương.
Bền chí vững tâm bồi đạo hạnh,
Dốc lòng xa lánh tánh nhiều nương.

Nhiều nương dục tính hại thân phàm,
Thử hỏi trên đời mấy món tham?
Một bữa đỉnh chung ngàn giọt thấm,
Một lần dục lụy lệ sâu giam.

Giam sâu tâm tánh đạo nào khai?
Thích tiếng tài khen chẳng phải tài.
Hồn vía của mình mình biết lấy,
Cớ sao có pháp chẳng chịu xài...?

Hải Vân
Calgary_Ngày 01 tháng 06 năm 2021